

[Udenrigsministeren.]

jeg brugte i min tale, at man skulle favorisere u-landene. Han ville i og for sig ikke anfægte udtrykket, men ville bare gerne have det defineret, og det skal jeg så gøre ganske kort. Det, vi var enige om, da vi i sin tid var med til i FN i 1970 at stemme om en deklaration om dette emne, det, der lå bagved dengang, var for det første, at disse ressourcer fra det dybe hav – det er et frygteligt udtryk, men det hedder det altså – ikke skulle kunne tilegnes af enkelte stater, men være hele menneskehedens arv, eller hvad man skal kalde det, og sådan at man ved fordelingen af udbyttet skulle tage særligt hensyn til udviklingslandene. Jeg tror næsten, det var den definition, hr. Guldberg brugte heroppefra, og det var altså den, jeg kunne have brugt. Jeg mener i og for sig, det lå i udtrykket, men det vigtigste er jo, at der i hvert tilfælde ikke er en misforståelse, der løber videre på det punkt.

Hr. Arentoft sammenlignede dokumentet om sikkerhedskonferencen med Münchenaftalen. Nu kan man jo sige mange ting om sikkerhedskonferencens slutakt. Jeg har sagt mange positive ting om den, og det er der andre der også har gjort. Man kan også være skeptisk over for den, men at sammenligne den med Münchenaftalen, det går lidt over min forstand. Hvis jeg skal knytte en enkelt bemærkning til det til hr. Arentoft, så kan jeg måske sige – og jeg håber, at britiske venner ikke vil tage det ilde op, for jeg tror, at så langt tilbage vil de være enige i bedømmelsen af Englands historie – at når Münchenforliget blev så – ja, beklageligt er et meget svagt udtryk, men altså blev den plet på den del af Europas historie, det var, så skyldtes det jo, at Hitler-Tyskland ville handle på et tidspunkt, da både England og Danmark endnu var kommet så kort fra telefonsvarersystemet, at man måtte have lidt mere tid. Man måtte have lidt mere tid til at bygge et forsvar op, der gav mulighed for sikkerhed og gav mulighed for handlefrihed, og havde man haft det på det tidspunkt, så var Münchenforliget nok ikke kommet. Men at drage det ind i denne sammenhæng, det kan man vist ikke.

Videre nævnte hr. Arentoft den sag, der har været omtalt i Berlingske Tidende, med de fire KGB-folk. Hr. Arentoft stillede spørgsmålet, om regeringen i fremtiden ville være mere åben. Jeg vil gerne sige, som hr. Arentoft også ved, at selve denne sag har det uden-

rigspolitiske nævn været orienteret om – jeg bruger udtrykkelig udtrykket orienteret om, for selvfølgelig er det regeringens ansvar. Nævnet blev orienteret på et møde den 9. september og blev igen orienteret om sagen på nævnsmødet i går på foranledning af de ting, der nu er kommet frem. Jeg vil sige som regeringens linje: jeg vil ikke give et tilsagn om, at vi i enhver fremtidig sag med et eller andet land af mere eller mindre lignende art straks sørger for at publicere den. Der kan være knyttet sådanne omstændigheder til den aktuelle sag – både hensyn til en fornuftig, rimelig virkning af vores efterretningstjeneste og også særlige forhold til de lande, der er blandet ind i det; ikke at nogle lande skal skjules, men der kan være forhold af anden art – som gør, at man ikke kan lægge en linje, og det er der vist heller aldrig nogen der har forlangt af os. Jeg mener, vi stadig må orientere nævnet fra sag til sag om den stilling, regeringen har taget, og så skulle det vel være muligt for enhver minister, selv om det er hans og regeringens ansvar alene, at fornemme lidt af, hvad man hører fra den ene side og den anden side og finde ud af, om man har valgt den rigtige kurs. Ellers må man jo vælge en anden kurs. Jeg vil altså meget nødig ved denne lejlighed give et tilsagn om, at vi fastlægger en ny politik, der betyder, at man i alle fremtidige tilfælde er afskåret fra at bruge lignende metoder.

Hr. Stinus nævnte en lille ting, som jeg blot gerne vil sige at jeg personligt er forstående over for, men det må helt være tingets afgørelse. Jeg kan ikke gøre noget ved det, andet end eventuelt at udtale mig, hvis jeg skulle blive spurgt af tinget. Hr. Stinus siger: når vi får – hvis vi får, sagde hr. Stinus – et nyt, hvad skal vi kalde det, u-landsudvalg, bistandsudvalg, måske til afløsning af det udenrigspolitiske udvalg, det ligger også uden for regeringens kompetence, så bør det have mulighed for at snakke med om alle EF-spørgsmål. Det er klart, at de ting hænger sammen. De ting, der hører sammen, har hjemme i markedsudvalget og skal selvfølgelig behandles dér, men tingene hører jo også sammen i u-landssammenhæng. Personlig er jeg altså ikke uenig, men det er jo noget, som tinget må afgøre, og det bliver vel drøftet i forbindelse med bistandsloven.

Så var jeg glad for, at . . . nå, undskyld. Ja, jeg var glad for mange af de ting, hr. Stinus sagde, men det, jeg er glad for, kommer først